

MARC CAMERON

VRAŽEDNÉ ÚMYSLY

Skrytá tajemství vyplouvají na světlo

COSMOPOLIS

MARC CAMERON

VRAŽEDNÉ ÚMYSLY

Skrytá tajemství vyplouvají na světlo

Věnováno Annie

PROLOG

Ostrov prince waleského, Aljaška

Nad hlavou se jí klenulo bludiště z vyvrácených stromů, jako by bůh odešel od nějaké rozehrané hry a zanechal po sobě rozházené obrovské klacky.

V temnotě za ní bylo slyšet pronásledovatele.

Zvuk bot došlapujících na prašnou zem náhle utichl. Pak se ozval blíž. Millie si představila obláček páry, nos větrící v mrazivém vzduchu. Holínky pod ní na koberci z tlejícího smrkového jehličí tiše vrzly. Už to bylo jedno. Pach strachu ji stejně prozradil.

Kdesi ve tmě praskla větvička a vyplašila tak dívku z úkrytu jako vyděšeného tetřeva.

Prodírala se kluzkým rašeliništěm a klopýtala přes trnité stonky ďáblovy hole, spíš padala, než běžela. Snažila se pohybovat stále kupředu, její pohyb připomínal něco mezi zběsilým drápáním a zrychleným plazením se. Krev ze šrámů na poraněném obličejí jí z brady kapala na triko. Dlaně měla rozedrané, kolena odřená. Několik mohutných kmenů zde přes kamení vytvářelo jakési improvizované lávky, přes něž bylo možné přeběhnout a získat tak cenný náskok směrem ke člunu. Většina jich však byla rozmočených a shnilých, takže se pod dívkou okamžitě rozpadaly. Přes zoufalou snahu o získání pevné půdy pod nohama se propadala dolů a ostré kraje jí rozdíraly nohy.

Millie Burkettová byla Tlingitka, aljašská indiánka, dívka lidu přílivu a lesů. Zdejší mohutné stromy byly jejími přáteli po celých šestnáct let jejího života.

Zнала praskání a sténání statných kmenů, mihotavé stíny lesa poskytovaly dokonalé možnosti úkrytu. Její nejranější vzpomínky patřily chvílím, kdy si hrávala v mechu u kořenů těchto velikánů a cítila se v jejich blízkosti stejně bezpečně jako v náručí babičky. Teď tu však smrky sitka, jedlovce západní i cypřišky nutkajské čnely jako nepřátelští zloduchové z filmu. Les prostupovalo děsivé ticho. Skrze hustou klenbu se dolů tlačily dešťové mraky, tlumily světlo a dodávaly vzduchu na zlověstnosti.

Millie sípavě popadala dech, ukrytá za mohutným, nejmeně osm stop vysokým smrkem. Smetla z obličejce pramen černých vlasů a zády se přitiskla k drsnému kmeni. Přes zrychlený tlukot vlastního srdce se pokoušela zaposlouchat do zvuků lesa, jak ji to učila matka. V tichu připomínajícím majestátnost katedrály praskla větvíčka.

Millie zdvojnásobila své úsilí a vyrazila vší silou kupředu skrz nepříjemnou spleť listoví a úponků, dvakrát vyšších než ona sama. Jejich nepříjemné šlehání se přitom snažila ignorovat. Foťák jí na popruhu kolem krku lital sem a tam, zachytával se o vegetaci a hrozil, že dívku uškrtí. Napravo od ní náhle s hlasitým bušením křídel vylétla ze svého úkrytu samička tetřívka kanadského. Millie uskočila doleva a břichem téměř narazila na zpola shnilou, rozeklanou větev o šířce zápěstí. Plná zděšení se pokusila opět uskočit, ale zkroucené dřevo jako by se ji snažilo zadržet – zachytilo se jí za volný cíp bavlněného trika, vyrvalo z něj kus látky a téměř dívku překotilo.

Millie zdejší les znala. Pro lid jejího kmene byl domovem tisíce let. Tichý medvěd, hubování veverky či bubnování havraních křídel pro ni byly stejně přirozené jako pleskání dešťových kapek či příliv a odliv.

Dnešek však byl jiný.

Měla být chytřejší a nechodit sama. Tucker ji varoval. Vyrážel s foťákem na vlastní pěst skoro pořád, jenže byl nejméně o deset let starší, spíš o víc, a znal rizika. Polkla tiché vzlyknutí. Proč jen ho neposlechla.

Hlava se jí točila strachem a únavou, přelézala, podlézala a vyhýbala se silným popadaným stromům, někdy i dva až tři metry širokým. Stále ještě bylo dost světla, aby viděla na cestu, zároveň už ale panovalo takové šero, že nebylo možné rozeznat stíny.

Měla pocit, že jí prasknou plíce, když konečně obrovské smrky ustoupily hustějšímu spodnímu porostu. Pronikalo sem více světla a částečně i deště. Ve vzduchu ucítila jemný vánek s vůní odlivu a mořských řas, a to jí vlilo novou vlnu naděje do žil. V běhu zahlédla na kraji moře svůj člun, necelých dvě stě metrů daleko. Jestli to zvládne k lodi, mohla by mít šanci.

Dlouhé nohy tlingitské dívky se z prudkého svahu řítily jako o závod. Byla si jistá, že právě překonává svůj běžecský rekord. Srdce se jí málem zastavilo, když zaznamenala odliv. Zanechal před ní plechového člunu na šterku, záď se naštěstí houpala v mělké vodě a pobřeží se prudce svažovalo do hloubky. Millie se modlila, ať se malému motoru podaří dostat loď z kamenitého břehu.

Doběhla k místu, kam původně zasahoval příliv. Pod nohama jí praskaly vzduchové měchy na koberci z bobulákových řas. Než od okraje s naplaveninami vběhla do moře, dvakrát upadla. Polámané mušle a kameny pokryté škeblemi jí rozdíraly odřené dlaně a kolena, ale ona je nevnímala.

Po mokrých kamenech doklouzala k malé plechové loďce, stáhla ji z balvanu, kde ji předtím zanechala, a přes bok naskočila. Zády ke břehu se posadila na sedadlo z překlapaného dvacetilitrového sudu, a jala se přemlouvat neochotný

motor k životu. Několikrát zapumpovala balónkem na palivové hadici, otevřela přívod benzínu a vrhla se ke startovacímu lanku. Závěsný Tohatsu o síle třiceti koní během prvních dvou zatáhnutí jako vždy jen zakašlal, a tak neslyšela skřípání bot na šterku, dokud se neozvalo téměř vedle ní.

Millie Burkettová se otočila a spatřila, jak se na ni usmívá dobře známý obličej. Jednou rukou stále držela startovací lanko a očima přelétla temný les nad pláží. „Co tu děláš?“ Protože nechtěla ztrácet čas vysvětlováním závažnosti své situace, obrátila se zpátky k motoru a chystala se znovu zatáhnout. „To je jedno,“ řekla. „Naskoč, musíme...“

Cosí těžkého ji zasáhlo zezadu na hlavě, až sklouzla ze sudu. Vrávorala a mávala rukama ve snaze se něčeho zachytit, ale jen promáchla vzduch. Druhý úder, silnější než předchozí, ji srazil na kolena. Před očima měla ohňostroje hvězdiček. Do hlavy jako by se jí s odpornou pravidelností, následující tlukot jejího srdce, zabodávala rozžhavená ostří.

Padla dopředu na chladnou palubu a matně si uvědomovala úlomky dřeva a kovový pach krve. Těsně před obličejem se jí mihla gumová holinka. Ucítila prudkou bolest hlavy, která ji vtáhla do temnoty.

Náhle ji zasáhlo děsivé zjištění, že je nacpaná v jakémsi pytli. Zpanikařila a začala sebou házet ze strany na stranu, než zjistila, že jediný způsob, jak získat trochu vzduchu, je odvrátit obličej od drsné látky. Ruce měla vpředu ve výši pasu svázané a i tam, na bocích, cítila drsnou látku. Nárazy vodní hladiny o plechový trup jí napovídaly, že leží na dně lodi. Chtělo se jí zvracet. Přitáhla si kolena k bradě, jako by se snažila zastavit situaci, řítící se mimo jakoukoli její kontrolu. Chtělo se jí křičet, ale zmohla se pouze na žalostné zasténání. Úsilí bylo příliš bolestivé. Připadalo jí, jako by měla

hlavu zezadu rozseknutou sekyrou. Vzpomněla si, že v okamžiku útoku s ní byl na lodi ještě někdo jiný, někdo, koho znala, ale nedokázala si vybavit obličej.

Loď se prudce naklonila na stranu, kdosi Millie uchopil za nohy a táhl je k okraji lodi. To je dobré. Vytahují ji ven. Hlas, kterému nedokázala přiřadit tvář, mumlal cosi, čemu nerozuměla. Loď se znovu naklonila, někdo se pokoušel dívku posadit. Snažila se vybavit si obličej.

„Kam mě vezete?“ Otec jí vyprávěl, co se stává uneseným dívkám. „Prosím...“ Hrud' měla sevřenou vzlykotem. „Nic... Nic nevím. Prosím, pusťte mě.“

Seděla na kraji lodi, když za sebou zaslechla šplouchnutí. Zvuk lana, odvíjejícího se přes lodní rám, ji naplnil děsem.

Kotva.

O okamžik později se lano napjalo, trhlo jí kotníky a stáhlo ji z lodi. Posledním, zoufalým nádechem se pokusila ještě nasát vzduch, ale většinu ho ztratila nenadálým leknutím v okamžiku, kdy se její tělo zanořilo do mrazivé vody. Cítila silný tlak v ušních bubíncích, jak ji kotva táhla dolů.

Ve chvíli, kdy kotva dopadla na blátivé dno, Millie Burkettová s výkřikem vydechla poslední zbytky vzduchu. Vzpomněla si. Jméno jejího vraha stoupalo v proudu stříbrnozelených bublin vzhůru ke hladině.

VIAM INVENIAM AUT FACIAM.

Buď naleznu cestu, nebo si ji vytvořím.

1. KAPITOLA

Vrchní šerif Arliss Cutter se dokázal usmívat – ale úsměv znamenal úsilí, často za vysokou cenu. Nejednou ho jeho neodolatelné dolíčky překotně vehnaly do krátkého a nepovedeného manželství. Dolíčky byly dědictvím po matce. Z otcovy strany podědil po dědečkovi, kterému všichni říkali Mrzout, přirozený „zatrpklý výraz“. Zatrpklý výraz, jak se ukázalo, se skvěle hodil pro někoho, jehož povoláním bylo lovení lidí.

Cutter stál vedle svého služebního vozu – malého bílého SUV značky Ford Escape (byl si vědom ironie názvu pro lovce hlav). Přední kapotu obklopovalo dalších sedm členů jeho právě vytvořeného zatýkacího týmu, oblečených v plné výbavě složek zákona v akci. Tři příslušníci anchoragské policie, kteří šest hodin ze své desetihodinové směny strávili neustálým vyřizováním telefonátů, vypadali mdle. Jeden z nich měl na nohavici tmavomodré uniformy skvrnu od bláta, jako by při baseballu doklouzl na domácí metu. V Anchorage zřejmě po půlnoci atmosféra houstla. Dva zvláštní agenti protidrogového oddělení a dva oblastní šerifové z Aljašské jednotky pro stíhání uprchlých zločinců měli mokré vlasy a růžové, čerstvě vydrbané výrazy těch, co se právě osprchovali a vyběhli z domu, aby stihli briefing v 5 hodin ráno. Jeden z dvojice z protidrogového měl ještě na krku přilepený kus papírového kapesníčku, přiložený na škrábanec z ranního holení. Oba pak měli stejně upravenou kozí bradku, jen jedna byla poněkud prošedivější než druhá.

Započítáme-li službu v armádě, měl Cutter se stopováním padouchů téměř dvacetiletou zkušenost, nicméně pozice

v rámci Jednotky pro stíhání uprchlých zločinců pro něho byla novinkou. Jako velitel se choval prakticky a stejně přistupoval i ke své první operaci na Aljašce.

Chladný vánek mu pročísl pískově žluté vlasy a do čela shodil pramen připomínající supermanskou vlnku. Cutter se zhluboka nadechl a nasál jarní vůni březové mízy a mladých smrkových výhonků. Byl daleko od domovské Floridy a od všeho, co dobře znal.

Práce na případech s uprchlými zločinci na Aljašce měla své výhody – přinejmenším na jaře a v létě. Noci byly krátké a nepřiliš časté, takže kriminálníci trávili většinu času pobíháním kolem, jako švábi snažící se nalézt úkryt. Cutterova zkušenost říkala, že jakmile se šváb ocitne na světle, je snadné ho zašlápnout. Na Floridě bylo téhle havěti plno a ukázalo se, že i pár aljašských škůdců by potřebovalo okusit nezaměnitelnou chuť podrážky.

V tuhle chvíli představoval zdejšího švába Frederick „Donut“ Woodfield. Při všech svých sedmnácti předchozích zatčeních se údajně choval klidně a neexistoval důvod, proč by tomu tak nemělo být i dnes. Cutter však pro jistotu zkontroloval svou záložní zbraň – malou pistoli Glock, ukrytou v pouzdře nad pravou ledvinou. Na boku měl připnutý revolver Colt Python z nerezové oceli s gravírovaným znakem Floridské státní policie.

Arliss Cutter byl v policejní oblasti Aljaška nový, a tím pádem neznal ani dva kolegy, které mu přidělili. Všichni tři tak byli stále ještě ve fázi, kterou Mrzout Cutter označoval jako vzájemné „očuchávání“. Zatím nezažili pořádnou společnou zkoušku, jen se pozorovali navzájem, to dobré, to špatné, a to, co by někoho z nich mohlo stát život. Kolegové ještě nezažili Cuttera jako velitele při ostré akci a ani on nikoho z nich zatím neviděl během zásahu. To se mělo vbrzku

změnit. Pronásledování ozbrojených zločinců toho bylo jasnou zárukou.

Oblastní šerif Sean Blodgett stál hned po Cutterově pravici, silný jako býk a díky výzbroji téměř o čtrnáct kilo těžší. Mohutné paže si v pozici připomínající tyranosaura rexe opíral o kapsu na dokumenty a osobní lékárničku zelené taktické vesty, kterou si oblékl přes upnuté tmavomodré triko. V levé horní části vesty měl připnutý kulatý černozeleň odznak s hvězdou. Kolem krku mu v pouzdře na jediném popruhu visela puška typu Colt M4 s krátkou hlavní. Vesta byla zezadu označena tučnými tiskacími písmeny nápisem „POLICIE: ŠERIF“.

Šestadvacetiletou policistku Lolu Fontainovou by Cutterův dědeček nazval „zdravou“ holkou. Díky polynéským kořenům měla přirozeně oblé boky i ramena a extrémně dbala na svou postavu. Její upravený vzhled Cutterovi v ranním slunci připomínal reklamu na taktické zbraně. Na vestě měla stejně jako Blodgett napsáno „ŠERIF“, nicméně výraz a vypracované paže křičely „drsňačka“. Tmavé vlasy si pevně svázala do drdolu, který jí zvýrazňoval široké lícní kosti a dodával jí tak dojem vyzrálosti. Kaštanově hnědé oči byly výzvou pro každého, kdo se s nimi setkal na delší dobu. Měřila necelých 165 centimetrů a Cutter ani nemusel odhadovat její váhu, protože si ji zapisovala na kus papíru, který měla přilepený k počítači. Včera tam naškrábala: „60 kg tvrdé modré oceli“. Označila tohle číslo za svou „bojovou váhu“ a nikdo z jednotky s ní o tom nepolemizoval. Cutter ji na služebně slyšel vyprávět zážitky z bojů, kterých se účastnila, a vzhledem k sebevědomému způsobu, jakým kráčela životem, jí je i věřil.

Zcela zjednodušeně řečeno je lovení lidí prostá věda. Policisté se v rámci zločinu příliš nezajímají o *co*, *kdy* a *jak*, ale s intenzitou laserového paprsku se zaměřují na *kdo* a *kde*.

Když teď Donuta Woodfielda lokalizovali, šlo teoreticky jen o to ho obklíčit a sebrat. Jenže v praxi se při setkání s uprchlým zločincem osvědčilo jen málo teorií.

Cutter pohlédl na Simmse a Bradleyho, dvojici ostřílených agentů z protidrogového oddělení. Oba byli oblečení v modrých šustákových bundách, pod nimiž měli olivově zelené taktické vesty s doplněnou extra municí, osobní lékarničkou a dalším vybavením, včetně dvou třaskavých granátů. Trochu přehnané pro ty, kdo nepracují jako speciální bezpečnostní složky, ale dokud je výzbroj navíc nijak nezatěžuje, těžko něco namítat.

Kolegové z protidrogového se zdáli schopní, i když mladší Simms na začátku trapně zažertoval, že Lola Fontainová je jméno jako pro striptérku. Cutter udělal to, co každý správný nadřízený. V klidu Simmse odvedl stranou od ostatních a tam mu pohrozil, že jestli ještě někdy uslyší podobné řeči o někom ze svých lidí, natrhne mu zadek. I když musel obětovat pár minut mimo dění, stálo to za to. Se stodevadesáticentimetrovým a stodesetikilovým velitelem za zády, dohlížejícím na chování, se ze speciálního agenta Simmse stal vzor slušnosti. Šerif Blodgett si také jednou ohledně „uměleckého“ jména Loly Fontainové zažertoval, ale to bylo v soukromí, mezi ostatními šerify, takže jeho poznámku nechal Cutter projít jen se zdviženým obočím. Dokonce i to mělo stejný účinek.

V rámci standardního postupu při zátahu měli oba agenti z protidrogového na hlavě ještě černé masky, které byli připravení si přetáhnout přes fousaté obličej, ještě než rozrazí dveře. Zbylí členové týmu – tři uniformovaní příslušníci Aljašské státní policie a dva šerifové – byli mladí, podle Cutterova mínění strašlivě mladí, až ho začaly bolet jeho dvačtyřicetileté kosti. Byl přinejmenším o deset let starší než

všichni ostatní. Mladí však nemusí nutně znamenat nezkušení, obzvlášť v případě policistů. Sloužili v oblasti s třemi sty tisíci obyvateli, takže zřejmě každou noc zažili bezpočet roztržek a spoustu čiré stupidity, čímž člověk dospěje rychlostí světla.

Cutter ze zvyku sáhl po koženém pouzdře za pasem a pak se nad svým fordem naposledy naklonil nad plánec bytu, nakreslený na přenosné mazací tabulce. Bylo sotva půl šesté ráno, ale postavy členů týmu už na kapotu vrhaly stíny.

Cutter byl spokojený. Obrázek bytu, do něhož se právě chystali vtrhnout, měl vrytý do paměti. Jako vrchní velitel se postavil čelem ke slunci, aby se ujistil, že všichni ostatní si před akcí mohou náčrtek dobře prohlédnout. Viděl příliš mnoho lidí zemřít kvůli malicherné chybě – a to rozhodně pod svým vedením nehodlal dopustit.

Nejstarší příslušník aljašské policie, seržant Evers, vypadal na něco přes třicet. Přelétl pohledem smutnou bytovku, situovanou mezi bílé kmeny bříz v poklidné ulici Spenard Road, a pak se zadíval zpátky na plánec na kapotě. „Už tady uvnitř někdo z vás byl?“

„Já,“ přihlásil se rukou v černé rukavici jeden z policistů. „Jsou to v podstatě čtyři patra plná šlapek, seržante.“ Vypadal, jako by stále ještě chodil na střední, ale mluvil s přesvědčením muže, co už ji má deset let za sebou, což Cuttera uklidnilo.

„Majitel bydlí v Kalifornii,“ dodal šerif Blodgett. „Rejstřík za prodej a užívání heroinu má delší než celou paži. Nejsem si jistý, že si vůbec pamatuje, že tenhle barák vlastní.“

Lola Fontainová přisunula po kapotě směrem k příslušníkům aljašské policie světlemodré desky s povolenkou k prohlídce. Tlustá složka obsahovala informace o Woodfieldovi a jeho kontakty. Otevřela ji na stránce pachatelovy kriminální minulosti.

„Frederick James Woodfield,“ řekla a jasně rudým nehem ukazováčku poklepala na fotografii. „Řečený Donut.“

„Vypadá dost fit na heroinovýho dealera,“ prohlásil seržant Evers. „Ne jako někdo, komu říkaj Donut.“

Fontainová pokrčila rameny a trochu se zavrtěla. I když bylo chladno, stále ještě byla po svém tréninku ve čtyři ráno zpocená a paže se jí v ranním slunci leskly. Oba mladí policisté z ní byli paf. Kdyby byl Cutter ten typ, přišlo by mu to úsměvné.

„Uf,“ vzdychla potichu, „dneska jsem si dala ramena a pěkně to cejtím.“ Podívala se na Blodgetta. „Málem jsem si ani nedokázala oblíct triko. Znáš to?“

Cutter si lehce odkašlal, aby její pozornost vrátil zpátky k akci. „Donut?“

„Jo,“ řekla a znovu zakroutila rameny. „Nevím proč, ale říkají mu tak všichni. Zatykač za distribuci na něj mají v Kalifornii, Washingtonu a na Aljašce. Černoch, sto devadesát, skoro sto dvacet kilo. Má napojení na skupinu GSK – Gang spousty kurev – spolupracujou s Cripsem mimo L. A. Možná mu to jméno dali tam.“

Policejní příslušník stojící nejbliž ke Cutterovi přestal na chvíli sledovat bicepsy Fontainové, zadíval se na fotografii a tiše hvízdal. Strážník Trent, neopeřené kuře budící dojem, že právě ukončilo policejní akademii, poklepal na řádku s Woodfieldovým datem narození a zakroutil hlavou. „Osmadvacet. Není to na někoho z pouličního gangu moc?“

„To je fakt,“ přikývl Cutter.

„Takže náš cíl je ve čtvrtém patře?“ Seržant Evers znovu zopakoval sdělenou informaci. Cutter mu to nevyčítal. Policisté se víc báli toho, že spletou místo, než že kolem budou lítat kulky.

Cutter se podíval na Fontainovou a nechal odpověď na ní. Byla to akce protidrogového, ale přesunuli ji na federální

policii. Cutter si chtěl být jistý, že všichni chápou, že operace je v její režii.

„Správně,“ odpověděla. „Byt čtyři sta pět. Od schodiště třetí byt, jižní strana chodby.“

Evers přikývl. „Furt bych radši přivolal speciálku,“ řekl sebejistě. „Jestli máte pocit, že se ten chlapík může zabarikádovat.“

„Je to na vás,“ odpověděl mu Cutter, udělal půl kroku zpátky a zkrřížil paže. „Jestli se vám uleví. Je to vaše město.“ Věděl, že zacvaknout na konci dlouhotrvajícího pátrání pronásledovanému zločinci osobně pouta je pro lovce hlav okamžikem hrdosti. Nebyl vůči té představě imunní, ale jestliže existovalo podezření, že Donut Woodfield bude dělat problémy, volal by speciálku taky.

Všichni muži hleděli na Lolu Fontainovou. Oba agenti z protitrogového nervózně podupávali a zdálo se, že v tomhle kritickém okamžiku přestali všichni dýchat. Její slova by teď mohla celou operaci zcela změnit.

Fontainová bleskově pohlédla na Blodgetta, pak sebejistě zavrtěla hlavou a ukázala na papír s Woodfieldovou kriminální minulostí. „Nikdy se při zatčení nepral. Myslím, že takhle jsme dobrý.“ Usmála se na příslušníky aljašské policie. Cutterovi neuniklo, že i v obličeji se jí rýsovaly svaly. „Cením si, že jste do toho šli s námi, pánové. Přítomnost uniformy sousedy vždycky uklidní.“

„Kromě toho máme dneska na programu pět podobnejch vypatlanců v okolí Anchorage. Na to nemá speciálka čas,“ dodal Blodgett. Pocházel z Nevady, ale používal slova jako vypatlanec a magor, jako by vyrůstal mezi newyorskými poličními policajty.

Evers tiše zamručel, ještě pořád zvažoval situaci. „A má bejt sám?“

Fontainová nezávazně pokrčila rameny. „Vypadá to tak.“ „Oukej.“ Seržant poodstoupil od auta. „To bysme my hvězdy měli zvládnout. Máte v plánu nejdřív zabouchat a ozvat se?“ Podíval se dolů na beranidlo, opřené o chodník u Blodgettových nohou. Dvaatřicet kilo oceli natřených temně černou barvou vypadalo jako pražec kolejí se dvěma držadly a přivařenou placatou deskou na konci.

Starší agent z protidrogového si odkašlal a obrátil tak pozornost na sebe. „Je tu velká pravděpodobnost, že má u sebe přinejmenším hrst dehtového heroinu. Jestli vám to nevadí, rádi bychom se dostali dovnitř ještě předtím, než ho stihne spláchnout do výlevky.“

„To zařídí Daisy,“ usmál se Blodgett a láskyplně poplácal beranidlo.

Policejní seržant si odshora dolů důkladně prohlédl členy svého týmu, aby se jako dobrý velitel ujistil, že jsou připraveni. Spokojeně se obrátil ke Cutterovi. „Budova nemá únikové schodiště. Můžeme jít všichni předními dveřmi. S beranidlem si poradíte vy, doufám. Jestli na něj šáhnou moji kluci, budu muset zavolat speciálku.“ Blodgett si přitáhl beranidlo k hrudi. „Daisy se nedotkne nikdo jinej než já.“

Zvláštní agent Simms si přes vestu přehodil černý nylonový batoh. Byly v něm pákové kleště a vyprošťovací kladivo. Postrádaly smysl, pokud by se dveře Donutova bytu otevíraly směrem ven, a oproti Daisy byly příliš křehké.

„Tak jdeme na to,“ prohlásil Evers a mávl směrem k čtyřpodlažní budově plné šlapek. „Jsme za vámi.“

Lola Fontainová navedla konvoj šesti služebních policejních vozů mimo Spenard Road. Zaparkovali v zákrytu březového porostu na severní straně budovy, z dohledu Donutova bytu. Bez zbytečného otálení vyskočili z vozů, zabouchli dveře

a okamžitě se přesunuli k hlavnímu vchodu do budovy. Seřadili se v pořadí, v jakém měli vtrhnout dovnitř bytu. Fontainová byla v čele, za ní následoval Blodgett s beranidlem, pak Cutter, agenti z protidrogového a na chvostu na vše dohlíželi příslušníci aljašské policie.

Cuttera praštil do nosu silný zápach odpadků a špinavých ponožek. Šerif Blodgett se zhluboka nadýchl, jako by věřil oblíbené jídlo.

„Hmmmm, mňam,“ zašeptal.

Budova měla výtah, ale tým se rychlým tempem vydal ke schodům. Drželi se na dotek u sebe, ale zároveň tak daleko, aby do sebe nenaráželi. Fontainová s vytaženou pistolí mířící k zemi ukázala volnou rukou na číslo 405, aby potvrdila, že dorazili ke správnému bytu. Cutter ji varoval, aby u cíle neztrácela čas. Ještě než začnou vyrážet dveře, zkusila Fontainová opatrně kliku. Vyrazit dveře, které jsou otevřené, není nic strašného, ale je to zatraceně potupné.

Bylo zamčeno.

Fontainová zašeptala: „Vyrazit!“ Ustoupila ke straně a umožnila tak Blodgettovi napřáhnout beranidlo. Po vyražení dveří měla jít opět jako první a ostatní za ní. Blodgett měl pustit beranidlo, chopit se zbraně a zařadit se na konec týmu.

Dveře byly plechové, s pevným jádrem a při prvotním pohledu měly hluboko posazenou vyztuženou zástrčku. V úrovni očí bylo kukátko, a tak Cutter zdvihl palec na signál, že už můžou začít. Blodgett poodstoupil, napřáhl beranidlo a v tomtéž okamžiku zahlédl Cutter ve stropě zadního rohu chodby kameru. Všiml si jí o zlomek vteřiny později, než měl.

Ještě než se beranidlo dotklo dveří, prudce se otevřely, Blodgett ztratil rovnováhu a zavrával směrem kupředu.

Z bytu se vynořila svalnatá hnědá paže, strhla šerifa dovnitř a zabouchla dveře. Zaznělo cvaknutí, jak se zasunula dvevní zástrčka a Cutter s celým zbytkem týmu zůstali jako opaření stát na chodbě. Bez beranidla.

2. KAPITOLA

Arliss Cutter kopl do dveří – ozvalo se pouze nepříjemné, tupé zadunění. Bez Blodgetta s beranidlem byl celý jeho tým na chodbě zcela odříznutý.

„Co to k čertu bylo?“ vyhrkl jeden z agentů protidrogového. Se stále ještě napřaženými zbraněmi, připraveni k zásahu, se nevěřícně rozhlíželi po chodbě – měli o jednoho muže míň a zločinec nikde.

Za dveřmi se ozývaly zvuky, jako by spolu zápasili sloni. Cosi těžkého narazilo do zdi a ze stropu se snesl obláček prachu.

Cutter vzhlédl na podhledový strop a rychlým pohybem zápěstí dal Fontainové signál, aby k němu přistoupila. Poodešel ode dveří – pro případ, že by se Donut rozhodl začít střílet –, zastrčil pistoli do pouzdra a propletl si dlaně, aby jí udělal stoličku.

„Zvednu vás nahoru,“ řekl. „Dejte vědět, co vidíte.“ Fontainová ho bez meškání chytila za ramena, stoupla si na připravené dlaně a nadzvihla stropní kazetu nad nimi.

„Špatný,“ řekla, když opět stála na zemi. „Stěny vedou až nahoru do dalšího patra.“

Skrz zeď byly slyšet tlumené výkřiky a dopady čehosi těžkého. Někoho ubíjeli k smrti.

Seržant Evers se znovu pokusil vykopnout dveře. Kromě promáčknutí plechového povrchu to k ničemu nevedlo. Do dveří začali kopat i oba aljaští policisté. Brzy se prostřídali všichni, ale efekt byl nulový.

Seržant vytáhl vysílačku a volal posily, Cutter však věděl, že to nestačí, přijely by příliš pozdě. Než k nim dopraví nové beranidlo, bude po všem.

Uvnitř Woodfieldova bytu se rozpoutala otevřená válka. Tříštilo se sklo, lámal nábytek. Oba muži se snažili zvítězit famózním způsobem. Donut Woodfield měl o 15 centimetrů a 28 kilogramů navrch. I kdyby nebyl ozbrojený, Cutter věděl, že uvnitř jsou v tomhle okamžiku dvě zbraně – Blodgettovy. Šerif byl hlasitý a drzý chlap, a měl postavu, která naštěstí připomínala malý tank typu Sherman. Cutter jen doufal, že se umí rvát.

Vytáhl znovu pistoli a luskl prsty na agenty protidrogového. „Zkuste vyprošťovací kladivo,“ řekl.

Simms okamžitě přiskočil a pohybem připomínajícím tasení meče vytáhl z batohu kladivo. Pokoušel se v místě zástrčky vypáčit dveře, ale nedařilo se.

„Jsou vyztužený,“ prohlásil skrz skřípající zuby. Přejížděl okraj dveří nahoru a dolů a poťukával na plech ve snaze objevit vhodné místo.

Cutter poslouchal řinčení za dveřmi a srdce mu tlouklo jako o závod.

„Je to v háji,“ zašeptala Fontainová a zdála se o něco méně svalnatá než před chvílí. „On Seana zabije.“

Zoufalý Cutter pohledem zkoumal chodbu a doufal, že zahlédne hasičskou sekyrku nebo něco podobného, čím by se mohl dostat dovnitř a zachránit svého kolegu. Sean Blodgett byl bez pomoci už celou minutu – což je věčnost, bojujete-li o život. Cutter se snažil nemyslet na to, co se děje

uvnitř, a místo toho se soustředil na možnosti, jak se tam dostat.

Dveře bytu číslo 407 se na špehýrku otevřely a objevilo se v nich hnědé oko. Začaly se zase zavírat, jenže Cutter do nich vsunul botu, a donutil tak osobu za dveřmi otevřít. Stála tam hubená brunetka s modřinami na rukách. Na sobě měla lehké triko a volné sportovní šortky – snadno obléknutelná uniforma prostitutky pracující z domova.

„Zdravím,“ řekla a pohled jí sklouzl dozadu k balkónovým dveřím, kde bylo vidět několik rostlin konopí. „Bez povolení k prohlídce dovnitř nemůžete.“

„Vaše tráva mě nezajímá,“ prohlásil Cutter a snažil se pravidelně dýchat, aby se mohl soustředit. „Znáte souseda?“

„Je uzavřenej,“ odpověděla dívka. Zkřížila ruce a vystrčila kostnatý bok.

Z chodby vykoukla Simmsova hlava. Svaly v obličeji měl sevřené napětím. „Kladivo je k ničemu,“ prohlásil. „To neotevřu.“

Zpoza Woodfieldovy zdi se ozvalo trhané chrčení. Cutter nedokázal říct, čím je, ale aspoň nebyly slyšet výstřely. Výmluvné rány bez přestání pokračovaly. Než Simms opět zmizel v chodbě, padl Cutterův pohled na traskavé granáty v přední straně agentovy vesty. V momentě, kdy se za Seanem Blodgettem zabouchly dveře, mu začalo v hlavě běžet vnitřní odpočítávací, které říkalo, že povede-li se mu dostat dovnitř během tří minut, má šanci kolegu zachránit.

Pohlédl na hodinky. Uplynuly dvě minuty.

„Podej mi to kladivo!“ zakřičel.

Simms se zarazil. „Vám?“

„Podej mi ho!“ vyštěkl Cutter. „Rychle!“

Za agentem Simmsem vykoukla Fontainová. Na čele měla potem přilepené prameny černých vlasů, jak se nepřetržitě snažila vyrazit dveře.

Prudce oddychovala a tázavě se podívala na Cuttera. „Našel jste jinou cestu dovnitř?“

„Možná.“ Cutter vytrhl ze Simmsových rukou kovové kladivo. „Možná ne.“

Rozpřaženými pažemi odměřil uvnitř bytu zhruba půl druhého metru ode dveří a zarazil konec kladiva do sádrokartonové stěny. Budova byla stará desítky let a nebylo těžké rozpoznat ve stěnách dřevěné spoje. Cutter mezi nimi vyrazil ve výši hrudníku dvě díry asi patnáct centimetrů od sebe.

„Héj!“ Prostitutka se pokusila k němu přistoupit, ale Fontainová ji svým bokem zastavila. „Tohle je můj byt!“

Cutter si jí nevšímal. Trhnutím rozepnul suchý zip neprůstřelné vesty, přes hlavu si ji svlékl a shodil na zem. Hned nato se s nastavenou dlaní obrátil k Simmsovi. „Dejte mi jeden granát. Vemte druhý, odjistěte a ve stejné chvíli jako já ho vhoďte do stěny.“

Simms přikývl na znamení, že plán chápe. „To by mohlo fungovat,“ řekl a ve stejném okamžiku jako Cutter vhodil třaskavý granát do díry ve zdi.

O dvě vteřiny později vyletěl z obou míst s tlumeným *buch* oblak prachu.

I když byly exploze omezené podlahou relativně malé, vytvořily dostatečnou sílu na to, aby sádrokarton vytrhly ze spojů a Cutter tak získal prostor pro další uplatnění kladiva. Zběsilými ranami se prodíral kupředu, strhával kartonovou stěnu a blížil se k Woodfieldově vnitřní zdi. Spoje ve stěnách od sebe sice byly vzdálené přes půl metru, nicméně i bez vesty se mezi ně Cutter mohl vejít jedině bokem.

S kladivem v ruce a vtaženým břichem, aby se vyhnul rezavým hřebíkům a zastaralým elektrickým kabelům, se vměstnal mezi spoje. Ramenem se opřel o protější stěnu,

prorazil ji a málem přepadl přes na zemi zápolícího šerifa s Woodfieldem.

V bytě nestál na svém místě jediný kus nábytku. Koberec pokrývalo roztříštěné sklo a rozbité rámečky fotografií. Uprostřed obývacího pokoje se na zemi válela převrácená pánev se zbytky jídla, připomínajícího lasagne. Sean Blodgett ležel na zádech, pistoli zjevně kdesi mimo pouzdro. Jeho M4 nebylo nikde vidět. Nad ním stál s rozbitou baseballovou pálkou Woodfield, máchal s ní hlava nehlava a snažil se vymlátit šerifovi mozek. Blodgett měl zdvižené nohy, rukama si zakrýval obličej a válel se sem a tam, aby se úderům vyhnul. S každým výdechem Donutovi vystříkla z nosu krev. Čelist mu visela v podivném úhlu. Blodgettovo levé oko nateklo tak, že ho nedokázal otevřít. Z loktů mu crčela krev.

Cutter zařval, rozzuřený pohledem na kolegu, který dostával nakládačku. Vrazil do překvapeného Donuta Woodfielda, ten spadl na zem, a umožnil tak Blodgettovi získat pár vteřin navíc. Útočník, zraněný, ale zdaleka ještě nevyřízený, se překulil a otočil směrem k nové hrozbě. Cutter bez ohledu na baseballovou pálku vyrazil dopředu a máchal přitom kladivem, jako by hrál koňské pólo. Jak míjel Woodfielda, zarazil mu špičatý konec kladiva do ramene. Černoch ucukl, stáhl poraněné rameno a zdvihl pálku k úderu. Rozzuřený Cutter se na něj vrhl potřetí. Ve snaze Donuta zabít těsně minul jeho hlavu a zabodl mu kladivo do pravé ruky, kterou se Woodfield bránil. Zločinec zařval bolestí. Cutter si ho zachyceným kladivem jako hákem přitáhl a levačkou mu uštědřil přímý úder do již poraněné čelisti.

Woodfield upustil pálku a s výkřikem padl k zemi. Odstředivá síla úderu Cuttera na okamžik odstrčila stranou.

Fontainová se protáhla stěnou za Cutterem a skočila na omráčeného padoucha, ještě než se Cutter obrátil zpátky. Blodgett se posadil vedle ní, mžoural zdravým okem a pomáhal jí držet Woodfieldovy ruce, aby mohla zacvaknout pouta.

Cutter, nozdry široce roztažené a kladivo v ruce, se vrhl na všechny tři.

Fontainová v obraně zdvihla ruce. „Máme ho!“

„Co?“ vypravil ze sebe mžourající Cutter, kladivo stále ještě připravené k úderu.

„Arlissi!“ vykřikla Fontainnová. „To jsem já, Lola. Už jsme dobrý. Má pouta.“

Lola Fontainová hleděla na svého nového šéfa, jak drží vysoko nad hlavou kladivo a zírá na Donuta Woodfielda jako na kus masa. Z drdolu se jí uvolnil pramen vlasů, který od foukla z obličeje, aby s Cutterem neztratila oční kontakt. Chvilí trvalo, než kladivo pustil. Zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. Přistoupil ke dveřím a odsunul zástrčku, aby zbytek týmu mohl vejít dovnitř zdemolovaného bytu.

Fontainová přetočila zneškodněného Donuta na bok a začala ho prohledávat, jestli nemá zbraň. Poraněnému ramenu se vyhnula, ale i tak při každém jejím poplácání pachatel zaúpěl. Částečnou škodu na něm napáchal už Sean a bylo jasné, že Cutter mu navíc pár kostí zlomil kladivem.

„Viděls to?“ zašeptala Fontainová tak, aby to Woodfield neslyšel.

Blodgett, plný euforie z toho, že je stále ještě naživu, se zahihňal. „Vidím velký hovno,“ řekl a zamžoural na ni skrz krvavou clonu, stékající mu přes obličej.

„Já myslela, že novejš šéf je vzor klidu,“ prohlásila. „Ale jsem si jistá, že byl připraveněj zapíchnout tomu chlapíkovi kladivo rovnou do obličeje.“

„Já ti to říkal,“ řekl Blodgett potichu. „Není úplně v pohodě. Kámoši z velitelství říkali, že v Afghánistánu zažil pěkný peklo.“

„Zažil, nebo rozpoutával?“

Blodgett se přehoupl na všechny čtyři a převrácenou židli využil k tomu, aby se postavil na nohy.

„Podle toho, co jsem slyšel, tak dost obojího.“

3. KAPITOLA

Dvacet devět let bylo pro Carmen Delgadovou příliš málo na úvahy o vlastní smrti, ale při pohledu na studené moře a mrazem ojíněné hroby za nimi nedokázala myslet na nic jiného. Ostrov byl překrásný, v podstatě nedotčený, plný zelených hor, prastarých lesů a tolika vodopádů na kilometr čtvereční, jako jinde nezažila. Přesto se však nemohla zbavit pocitu, že ji tohle místo zabije.

Ještě nikdy neviděla lepší filmovou lokaci. Dokonce i teď před ní brblaly tři rybářské lodě, vzdorující drsným poryvům chladného ranního větru, které vyrazily za úlovkem mořských řas se sledími jikrami. Carmen slyšela rčení „slušná nabídka, jen zboží nic moc“ v souvislosti s ženským a mužským principem na Aljašce tolikrát, že už jí nepřišlo vtipné. Holky tu nosily flanelky, kluci v hipsterském stylu s upravenými plnovousy a kruhy v uších dokázali udělat to nejúžasnější karamelové macchiato na světě, ale nepoznali správnou stranu motorové pily. Takže průpovídka byla nejspíš pravdivá. Nicméně podle toho, co doposud viděla, byli rybáři a dřevorubci zdejšího ostrova těmi nejdrsnějšími,

nejodolnějšími chlapy na planetě – což pro ni vzhledem k její práci bylo o to složitější.

Carmen si přitáhla kolena k bradě, zabořila hlavu hlouběji do flísové bundy a začala ocucávat límeček, jak to dělávala, když byla nervózní nebo o něčem přemýšlela. Nalevo od ní, za mostem přes vlnolam a nad přístavem, bylo vidět malebné městečko Craig, situované v místě zvaném Zátoka bezpečí. Kdyby z vedení přišla žádost o změnu scénáře, lepší jméno by ji nenapadlo.

Na ostrově žili vlci a medvědi, mohutná černá zvířata, třikrát větší než ona. Rybář z obchodu J. T. Browna se pokoušel zahnat její strach poznámkou, že vlci jedí jen malé lidi – sotva útěcha pro toho, kdo měří něco málo přes metr a půl. V dobrém úmyslu pak pokračoval vysvětlováním, že na ostrově se nemusí obávat medvědů grizzly, pouze mnohem mírnějších medvědů černých. Na závěr ji ještě varoval, že ačkoli jsou černí medvědi plašší, když už se nějaký rozhodne k člověku přiblížit, je to proto, že ho považuje za potravu. Minulý rok černí medvědi zabili na Aljašce dva lidi. Ale nemějte strach, slečno, není se čeho bát.

Tlingitská dívka, která v obchodě s hororovými příběhy stála ve frontě, začala vyprávět zdejší legendy o strašlivých žabácích a mutantech, kteří unášeli dívky a nutili je vdávat se za muže, kteří vypadali jako vydry s obrovskými zuby.

Carmen si připadala, že sem nepatří už v okamžiku, kdy při své první návštěvě před několika měsíci vystoupila z trajektu. Byla holkou z města, narodila se a vyrůstala v západní části Los Angeles. Dva z jejích bratranců kdosi zastřelil při potyčce pouličních gangů a třetí šlapal ulici někde na Atlantic Avenue. Nic by ji nemělo děsit – ani vlci, ani medvědi, ani strašliví vydří chlapi. Jenže děsilo. A co bylo nejhorší – za to, že byla teď tady, nemohl nikdo jiný než ona sama.

Prvních sedm let po absolvování filmové školy na Kalifornské univerzitě si prošlapávala cestičku úslužnými asistentskými pozicemi u několika televizních společností a současně zaplňovala kroužkové bloky vlastními nápady. Žádný však nebyl to pravé. A pak viděla na National Geographic vysílání o životě na dalekém severu. Byl to naprosto úžasný pořad plný zajímavých postav, které nejenže v drsném a neúprosném prostředí žily, ale dokonce si ho užívaly. Koncept byl stejně skvělý jako místo a Carmen začala sledovat všechno možné, co se týkalo Aljašky.

Její bratr pracoval pro losangeleskou policii, a tak strávila mnoho večerů ve společnosti švagrové, která líčila, jak mezi manželkami policistů vzniká pevné přátelské pouto. Jednoho večera, zatímco byl bratr v práci, se Carmen se švagrovou ládovaly pizzou a sledovaly starý dokument o rybaření na Aljašce. V mysli se jí zrodil nápad. Celou noc pracovala a kompletně popsala celý zápisník návrhem na nový, živý pořad, takový, co bude informovat a zároveň bavit. Produkční společnost, pro niž pracovala, jí zaplatila třítydenní cestu do městečka Craig, aby natočila promo video.

Do L. A. se vrátila omámená vyhlídkami. O dva týdny později byla připravená na schůzku s vedením stanice.

Přijali její show okamžitě, nicméně přišli také s vlastními úpravami. Přečetli si návrh na postup, zhlédli promo a zahrnuli chválou Carmenin netradiční přístup. Pak pokračovali změnami úplně všeho. Vlastně počkat, jmenovali ji výkonnou producentkou a (jak typické pro vedení stanice) tvrdili, že vše řídí ona. Jenže Carmen věděla, jak věci fungují. Nemáte-li funkci „podpisovače šeků“, neřídíte vůbec nic. V průběhu tříhodinového mítinku s vedením se její dítě proměnilo k nepoznání.

Ted' se na malebnou vesničku na konci světa sneslo s hrubou neotesaností hejno produkčního týmu a Carmen se obávala, že tohle místo navždy poznamená.

Vnímala, že je tu něco, co ji zřejmě zabije spíš než nějaký vlk či medvěd nebo vydrí muž. Něco, co nepochází z tohoto ostrova. Něco, co dorazilo s ní.

4. KAPITOLA

Šerif Blodgett potřeboval do nemocnice. Cutter ho vezl svým autem, Fontainová a zvláštní agent Simms jeli za nimi s Donutem Woodfieldem, který před přijetím do vazby rovněž potřeboval pohotovostní ošetření.

Blodgett v nemocnici vyplnil pracovní formulář, kam zapsal zranění během výkonu služby pro případ, že by mu v budoucnu způsobila problémy. Nemusel to dělat hned, ale alespoň měl během čekání co na práci. Cutter ho ujistil, že je v pořádku, i když měl nejspíš zlomenou očníci a vyvrácený nebo zlomený ukazovák. Bylo mu jasné, že až kolegovi klesne adrenalin, bude se cítit úplně jinak.

Ukázalo se, že Donut Woodfield má zlomenou klíční kost, tři žebra a vykloubenou čelist. Otevřené rány v rameni a na ruce vydaly dohromady na 15 stehů. Nic z uvedeného však nebránilo tomu, aby po ošetření nemohl nastoupit do vazby. Cuttera potěšilo, když se dozvěděl, že Woodfield na tom byl hůř než Blodgett, ale nechal si to pro sebe.

Zvláštní agent Simms souhlasil, že zraněného šerifa odveze domů, aby Cutter s Fontainovou mohli zločince eskortovat do vězení. Cutter se považoval za šéfa typu „jestliže

je chytíš, tak je taky uklidíš“, takže pokud se účastnil zábavy při zatýkání, nemohl chybět ani u transportu do vazby a souvisejícího papírování.

Zaevidování trvalo věčnost, vězeňská zdravotnice hleděla skrz staromódní brýle střídavě na Woodfielda, na policisty, na nemocniční dokumentaci a zase na policisty. Lola Fontainová praskala napětím. Konečně jí u vjezdové brány ze zamčené skříňky vrátili zbraň a okamžik poté dosedla do Cutterova fordu. Poprvé se ocitli z doslechu vězně.

Fontainová si zapnula bezpečnostní pás a otočila se ke Cutterovi, aby mu viděla do očí. Její široký polynéský obličej neprozrazoval vůbec nic, hleděla na něho záhadným, vševědoucím pohledem, který znal od své matky a který ho vždy děsil. „Nechcete mi něco říct, šéfe?“

„Ne,“ odvětil Cutter.

„Určitě?“ zeptala se. „Protože já mám pocit, že umíráte nedočkavostí si promluvit.“

„Tak to se mýlíte,“ odvětil Cutter a nastartoval.

„Ptám se, protože situace tam pěkně zhoustla.“

„Můžu se na něco zeptat, Lolo? Kdybyste viděla, jak nade mnou Woodfield drží napřaženou baseballovou pálku, střílila byste ho?“ zeptal se Cutter.

Fontainová pokrčila rameny. „I víckrát, šéfe.“

„Tak vidíte,“ řekl Cutter. „Smrtící zbraň je smrtící zbraň. Můžete někoho zastřelit pistolí nebo mu vymlátit mozek z hlavy kladivem – výsledek bude stejný.“

„Rozumím,“ řekla Fontainová, i když nezněla zrovna přesvědčivě. Zírala před sebe a tužkou nervózně ťukala do desek. Po chvíli pokrčila rameny, opřela se o sedadlo a rezignovaně vydechla. „Šla bych si zaposilovat.“

Vstupní brána do anchoragské věznice byla dlouhá a úzká, Cutter popojel o tři délky auta, než si ho ostraža všimla.

„Měl jsem pocit, že jste posilovala dneska ráno,“ připomněl. „Ramena...“

„No a?“ zareagovala Fontainová, jako by prohlásil něco nanejvýš ignorantského. „Můj děda byl Maor z Cookových ostrovů a babička udělaná holka z Nebrasky, co začala surfovat, aby utekla z farmy. Všechny moje tety z tátovy strany jsou pořádný ženský – krásný a silný, jen kapku robustní na vytrvalostní běhání, jestli rozumíte. Máma je hubený tinfítko po japonských předcích, jenže já jsem po tátovi a jeho rodině. Takže, posiluju... A hodně...“ Odvrátila se od Cuttera, zadívala se ven z okénka a změnila téma. „Přemýšlel jste někdy o SOJce?“

SOJka byla SOJ – Speciální Operační Jednotka, tým amerických šerifů pod vedením speciálních jednotek SWAT nebo záchranného týmu FBI.

„Ne,“ odpověděl Cutter. „Už jsem toho zažil dost, aby na mě celý měsíc výběru ječel tým mladejch policajtů.“

„Hmmm.“ Fontainová se zabořila hlouběji do sedadla. Díky neustálému posilování a evidentně čistému svědomí měla zvláštní schopnost usnout takřka okamžitě. Opřela se a zavřela oči. „Protože já jsem o SOJce přemýšlela.“

Když Cutter přikládal v centru Anchorage vjezdovou kartu ke čtečce v podzemní garáži Státního soudu Jamese M. Fitzgeralda a federálního úřadu, bylo skoro poledne. Pečlivě zaparkoval svůj ford na přidělené místo, které ze zvyku upřednostňoval, protože umožňovalo rychlý výstup – poblíž vazební garáže. V rukou nesl spoustu papírů a černý nylonový „válečný batoh“, v němž si nosil vestu a jiné taktické vybavení, když je zrovna neměl na sobě. I Lola měla náruč plnou věcí ze zásahu. Naštěstí je pracovníci ostrahy soudu viděli na garážových kamerách, a tak jim otevřeli dveře

bzučákem, aniž by někdo z nich musel pokládat věci na zem. Prošli ocelovými dveřmi garáží a otáčivými křídly vstupních dveří k vězeňskému výtahu, který čekal s otevřenými dveřmi. Vyjeli do prvního patra, kde se nacházely vnější chodby cel a zadní vstup do kanceláří policejního ředitelství, a vystoupili.

Za oknem z neprůstřelného skla čekal pracovník ostrahy soudu, obklopený počítači a televizními obrazovkami, které osvětlovaly jinak tmavou místnost za ním. Cutter si ještě nepamatoval jména všech bezpečáků, ale tohohle znal. Bill, stejně jako většina z nich, byl bývalý policista – v tomto případě aljašský – v penzi. Na sobě měl bílé triko a přicvaknutou modročervenou proužkovanou kravatu. Námořnický modré sako mohl při práci v kontrolní místnosti nechat pověšené přes opěradlo židle.

Na druhé straně za oknem se Billovy rty pohybovaly v rytmu chrastivých zvuků mikrofону na zdi. Díval se přímo na Lolu Fontainovou.

„V oddělení dokumentace na vás čeká manžel,“ říkal. Jeho úšklebek a zakoulení očima nešlo přehlédnout.

Navzdory své síle Fontainová evidentně povadla. Doteď byla nadšená z úspěšného zatčení, ale tahle zpráva jí oči vidně vzala vítr z plachet. Zhluboka se nadechla, jako by se připravovala na nadcházející události.

„Díky, Bille.“

Cutter se s Larry Fontainem zatím osobně nesetkal, ale během uplynulých pár týdnů na okrsku zjistil, že je to všeobecně známý žárlivec. Podle vyprávění šéfky si vzal do hlavy, že ho Lola podvádí, zatímco byla pod policejní ochranou v Los Angeles, a vydal se letadlem za ní, aby ji načapal. Místo toho ji přistihl s činkami v hotelové tělocvičně. Z nevysvětlitelných důvodů s ním ale Lola zůstávala. Cutter si říkal, jak dlouho

jim to může vydržet. Nebylo pochyb, že by mohla mít někoho míň problematického. Cutter do toho ovšem neměl co mluvit. Sám měl za sebou pár nefunkčních vztahů.

Při těchto myšlenkách se zachvěl a protože měl plné ruce, otevřel těžké ocelové dveře před sebou botou. V poslední části chodby, kterou právě procházeli, ustoupily betonové protiúnikové zdi vymalovaným sádrokartonovým stěnám, zpevněným kovovými mřížkami. Cutterova kancelář, stejně jako ostatní kanceláře Jednotky pro stíhání uprchlých zločinců byla v druhé části budovy, stranou od operačního týmu a Federálního policejního ředitelství. Když Cutter zvažoval stěhování do zdejšího okrsku, takle skutečnost se mu velmi zamlouvala. Nikdy nebyl typem oddílového vojáka a nejraději se držel tak daleko od vlajkového stožáru, jak jen to bylo možné. Normálně byl šel rovnou do své kanceláře, ale šéfová mu poslala zprávu, aby se za ní po předání ve věznici zastavil a o celé akci ji informoval.

Fontainová kráčela dál za roh směrem k administrativnímu oddělení, Cutter vstoupil do kanceláře šéfové. Ve dveřích se na okamžik zastavil. Jill Phillipsová v pokročilém stádiu těhotenství seděla s obrovským břichem u počítače, něco do něj datlovala a usilovně bojovala s klávesnicí na podložce v klíně.

Phillipsová pocházela z Kentucky a měla jednu z nejlepších reputací ze všech – šéfů či podřízených – na policejním ředitelství. Cestu si proklestila oddělením soudní ochrany, kde měla na starosti ochranu dat ohrožených členů soudu, včetně soudu Nejvyššího. Aljaška představovala její premiéru na poli vyššího managementu v rámci vedení okrsku. Ze zdravotních důvodů byla mimo službu většinu času, který zde Cutter strávil, ale z toho, co zažil, působila jako přirozeně dobrý šéf – držela se povětšinou stranou.

Phillipsová se na židli odsunula dál od stolu a ruce si položila na břicho v sedmém měsíci těhotenství. Hnědé vlasy celkem obyčejného krátkého sestřihu jí hezky doplňovaly poněkud kulatější obličej se spoustou pih.

„Jak vypadá Blodgett?“

„Bude v pořádku,“ pokýval hlavou Cutter. „Donut Woodfield mu zlomil očníci a ukazovák. Ruce má jak rozmlácené kladivem, takže chvíli bude potřebovat lehčí práci. Woodfield je na tom nicméně o dost hůř.“

„To ráda slyším,“ řekla Phillipsová. Dlaně měla stále položené na břicho a očima studovala Cuttera. „Co se děje? Colt?“ Zadívala se na pistoli za Cutterovým pasem. Každé její slovo bylo oslazené medovým kentuckým přízvukem. „Doposud jsme neměli příležitost si pořádně promluvit. Připomeňte mi, prosím, jakto že vám dovoluji nosit tenhle extrovní revolver, zatímco pravidla říkají, že máme mít glock?“

Cutter se k šéfové natočil bokem a ukázal na malý Glock 27 v pouzdře nad pravou ledvinou. „Nevím, o čem to mluvíte, šéfová. Moje zbraň, myslím moje *služební* zbraň, je tady. Colt Python je záloha.“

„Stejně...“

„Colt patřil dědovi,“ prohlásil Cutter. „Pracoval pro floridskou námořní hlídku v době, kdy jsem přemýšlel, čím budu, až vyrostu. Díky němu jsem se začal zajímat o policii.“

„Oukej,“ řekla Phillipsová. „Těžko něco namítat na dědu s coltem. Ale udělejte mi laskavost a mějte u sebe pokaždé i glock.“ Mávla směrem ke dvěma ošuntělým kašmírovým křeslům fialové barvy, vytáhla jakousi osobní složku a otevřela ji.

„Rozumím,“ řekl Cutter, posadil se a rozhlédl se kolem. Kancelář zdobily malby závodních koní a trofeje ze